

oppbrudd

ARBEIDERKLASSENS FRIGJØRING ER FORUTSETNINGA
FOR ET FRITT UNIVERSITET

5. årg.

Organ for SUF (m-l) - stud

nr. 1 - 1970

Angrep for å sette i verk strukturrasjonalisering av universitetene er for tida hovedsida i monopolkapitalens politikk overfor universitetene. Dette angrepet er i virkeligheten rettet mot studentene som i legges hardere arbeidspress, redusert levestandard og strengere økonomisk og faglig kontroll. Rasjonaliseringsframstøta på universitetene er en del av monopolkapitalens bestrebelser på å velte følgene av krisa over på folket.

Momsen er et hovedframstøt fra monopolkapitalen for å "løse" krisa på arbeidsfolks bekostning. Denne skatte"reformen" rammer i særskilt grad alle som lever på lån (studenter, skoleungdom o.fl.) og som ikke gjennom skattelettelse får noen form for kompensasjon for at forbruket beskattes mer enn før.

Statens politikk (gjennom Lånekassa) har tradisjonelt vært at studentenes absolutte levestandard skulle holdes noenlunde konstant. Dvs: Linja var at lånene skulle ha omtrent konstant kjøpekraft, - de ble justert år om annet i takt med den "vanlige" prisstigninga p.g.a. inflasjonen. Sjøl om ikke studentene fikk del i økinga i produksjonen i samfunnet, og dermed fikk en synkende levestandard sammenliknet med gjennomsnittet, var lånenes verdi temmelig konstant omregnet i kneippbrød, kaviar og dårlig kantinekost etc... I den seinere tida har denne utviklinga endret karakter. Monopolkapitalens redskap staten har sett så lenge på at studentene har tålt forverring av sin relative levestandard at den tror studentene tåler alt. Derfor har det i løpet av de siste åra utviklet seg en absolutt senking av lånenes verdi. I perioden 1966-68 "steg" gjennomsnittslånene i Lånekassa med 21 kroner fra 4245,- til 4266,- (pr. år!). Dette innebærer en øking på ca. knapt 1/2% over tre år. Og det er ikke så mye når vi i Statistisk Årbok kan lese at konsumprisindeksen for samme periode steg med 10,2 pst. fra 126,4 til 136,6. Dette innebærer at gjennomsnittsstudentenes lån i denne korte treårsperioden ble redusert i verdi med bortimot 10%.

Siden staten har sett at dette store angrepet mot studentenes levestandard lot seg gjennomføre uten annet enn spredte protester, finner den nå tida inne til å sette inn et avgjørende angrep i samband med momsen: Den nekter simpelthen å gi kompensasjon for at lånene beskattes. Dette siste angrepet er en åpen provokasjon mot alle studenter som er avhengig av lån. Får staten dette angrepet gjennom, vil den neste år prøve seg med nye tiltak. Forverringa må ikke fortsette. Statens angrep mot vår levestandard må slå tilbake en gang. Derfor må hovedparola vår idag være:

TIL KAMP MOT FORVERRA LEVEVILKÅR!

NEI TIL FORVERRA ØKONOMISKE KÅR! SLÅ TILBAKE MONOPOL- KAPITALENS FRAMSTØT!

Hva betyr denne parola mer konkret i dag? Den betyr sjølsagt ikke at vi skal kreve at inflasjonen plutselig skal opphøre. Den betyr at vi vil ha slutt på senkinga av realverdien på lånene. I denne sammenheng er det av mindre interesse hva som er realverdien på maksimalsatsene all den tid ingen studenter får maksimallån. Utgangspunktet må være gjennomsnittslånene, og kravet må være at disse ikke senkes i reell verdi.

Det første og mest sjølsagt kravet, må være opprettholdelse av lånenes kjøpekraft. For å opprettholde denne kjøpekrafta er det nødvendig med to typer kom-

pensasjon: for den "vanlige" prisstigninga og for momsen.

Den "vanlige" prisstigninga må kreves kompensert gjennom økte lån (med "vanlig" prisstigning mener vi prisstigning p.g.a. inflasjon). Både lånets og gjeldas faktiske verdi blir da uendret.

Annerledes er det med prisstigninga p.g.a. momsen. Å "kompensere" momsen ved økte lån betyr bare en "utsettelse" med betalinga av den økte skattebyrden inntil lånet forfaller. (Dessuten vil skatten isåfall ilegges rente hvis den nye rentebelastninga av lånene i studietida blir gjennomført). Stipendet må være ikke-be-

hovsprøvd, og må være reelt, - dvs. det må utbetales, ikke bare godskrives lånekontoen som en gjeldsreduksjon. Slik gjeldsreduksjon er det alt for lett for staten å "kompensere" fra sin kant gjennom økt rentebelastning.

Størrelsen av disse kompensasjonene - økte lån og stipend - må stilles opp i konkrete krav fra studentene og ikke overlates til statsbyråkratene som alltid er spesialister i å håndtere slike reknesbøker til egen og monopolkapitalens fordel. Slike krav må lanseres med det aller første.

forts side 3

ARBEIDERKLASSENS TO VÅPEN: POLITISK OG ØKONOMISK KAMP

Studentene og det breie laget av folket får nå føle hva momsen er: Større leveomkostninger som setter våre levevilkår tilbake. Sjøl om store deler av arbeiderklassen og studentmassen blei mobilisert til kamp mot denne "reformen", var ikke motstanden kraftfull nok til å slå momsen tilbake i første omgang. Dette skyldes i første rekke at LO og "Arbeiderpartiet" ledes av pæmpers som åpenlyst har gått fiendens ærend. Disse pæmpene har sabotert, vanskeliggjort og motarbeidet arbeidernes kamp. Arbeiderklassen manglet derfor et parti som kunne mobilisere hele klassen til kamp mot ei forverring av levevilkåra.

Kampen mot momsen og de forverra kår, som en følge av denne, vil ved lønnsoppgjøret til våren i hovedsak bli en økonomisk kamp. Arbeiderklassen kan aldri vinne en endelig seier ved ensidig økonomisk kamp. Den kan aldri skaffe seg kontrollen over samfunnet og dets ressursar eller oppheve utbyttinga. Den økonomiske kampen kan bare minske utbyttinga. Seirene som arbeiderklassen vinner i den økonomiske kampen kan aldri bli varige. Så lenge ikke arbeiderklassen har den politiske makta, er den herskende klassen i samfunnet, står den økonomiske seieren i stadig fare for å undergraves. Ensidiig økonomisk kamp er farlig for arbeiderklassen og fører den bak lyset. Ensidiig økonomisk kamp bygger på at arbeiderklassen varig kan trygge sin stilling ved helt å se bort ifra hvem det er som dikterer i samfunnet og hvem dette diktaturet hviler på. Hva hjelper det med økonomisk kamp når streikeretten blir fratatt arbeider-

klassen? Eller at arbeiderklassen blir nektet å danne foreninger, holde møter, utgi aviser? Ensidiig økonomisk kamp fører til at slike rettigheter lettere blir undergravd. Utbyttinga kan bare bringes til opphør gjennom politisk kamp, der kapitalismen avskaffes ved at arbeiderklassen innfører sosialismen.

Ensidiig politisk kamp mot kapitalismen er også feil. Den politiske og økonomiske kampen er for marxist-leninister og andre progressive krefter uløslig knytta sammen. En revolusjonær plikt er å tjene folket. De skal støtte folkets krav, kjempe for å hindre ei forverring og oppnå forbedring av folkets kår.

Undertrykking fører alltid til motstand. Alle progressive krefter har plikt til å sette denne motstanden inn i en politisk sammenheng som peker på de grunnleggende maktforhold i samfunnet og hvorledes disse kan og må endres til fordel for hele folket. Momsovergrep, rasjonalisering og tidsstudier, Ottosenframstøt kan aldri varig slå tilbake før folket har knust borgerstaten og oppretta proletariats demokratiske diktatur. Lenin setter forholdet mellom økonomisk og politisk kamp i rett sammenheng i Lenins "Marx-Engels Marxisme", Oslo 1952 side 80-81:

"Proletariatets klassekamp deler seg i økonomisk kamp (kamp mot de enkelte kapitalister eller mot enkelte kapitalistgrupper for å bedre arbeid-

erens kår), og politisk kamp (kamp mot regjeringen for å utvide folkets rettigheter, dvs. for demokrati, og for å utvide proletariatets politiske makt). Enkelte russiske sosialdemokrater (til dem hører tydeligvis også de som gir ut avisen "Rabotsjaja Mysl"), mener at den økonomiske kamp er den uten sammenlikning viktigste, mens de nesten vil utsette den politiske kamp til en mer fjern

forts side 3

ARBEIDERKLASSEN ER DEN ENESTE VIRKELIG REVOLUSJONÆRE KLASSE

MONOPOLKAPITALENS SISTE FRAMSTØT

Det er bare gått ca. en halv måned siden monopolkapitalen gjennom sitt redskap staten satte i verk sin foreløpig siste offensiv, som går under betegnelsen "momsen". Men vi har opplevd momsens lenge nok på kroppen til å kunne konstatere at studentenes økonomiske situasjon er blitt vesentlig forverra. Myten som Studenttinget hele tida har forsøkt å holde liv i, nemlig myten om at det nytter å be staten høflig om kompensasjon for studentene isolert, er endelig blitt avlivet, kort og greitt. Det er tvilsomt om studenttinget vil fortsette å

vise fram det balsamerende liket på sine fiolette løpesedler. Byråkratene i ST har jo ikke interesse av å kjøre ut mot et apparat som de sjøl er en del av. Når de har kjørt ut "kompensasjons"-linja er det bare i et krampaktig forsøk på ikke å miste ansikt fullstendig. Men for det store flertallet av studentene kommer den økonomiske innstramminga som et hardt slag. Tidligere i OPPBRUDD har vi vist hvordan det låntillegget som liksom skal kompensere for momsens, i virkeligheten bare såvidt dekker den prisstigninga som har funnet sted. "Kompensasjons"-linja har helt klart ikke hatt noen virkning utover det å passivisere studentene. I stedet for å mobilisere massen av studenter til kamp, skulle man ta "kompetente" organer som "representante" studentene ta seg av å "presse" på staten. Resultatet viser seg nå i kalde, objektive, økonomiske fakta.

Skal vi ha noe håp om å vinne tilbake det vi har tapt 1. januar, må vi "stole på egne krefter" og ikke forlitte oss på hjelp fra noen byråkrater som sier seg å være tilitsmenn.

Bare på denne måten kan vi ha håp om å stå tilbake framstøta fra monopolkapitalen.

La oss ta en titt på våre tidligere erfaringer og se om vi kan lære noe av dem.

Vekttalldemonstrasjonen 5. nov. var en vellykket aksjon i arbeidet for å stanse en annen type av monopolkapitalens framstøt, nemlig rasjonaliseringstiltaka på universitetet. Hva var det som kjennetegnet denne aksjonen? Jo, først og fremst at studentene var i stand til å mobilisere og samle en stor styrke bak sine krav, og at studentene takket være agitasjon og propaganda var i stand til å være forberedt på og derfor kunne ta opp kampen mot framstøta der monopolkapitalen satte inn angrepet.

Skal vi kunne avvise den økonomiske innstramminga, må vi altså vite hvem vi skal samarbeide med, og hvem som står imot oss på monopolkapitalens side.

KLASSESTANDPUNKTET

Mao Tsetung sier: "Hvem er våre fiender, og hvem er våre venner? Dette spørsmålet har primær betydning i revolusjonen. Den viktigste grunnen til at alle tidligere revolusjonære kamper i Kina bare har ført til ubetydelige resultater, er at de revolusjonære ikke evnet å fylke om seg sine sanne venner til slag mot sine virkelige fiender. Det revolusjonære parti er massens leder, og ingen revolusjon kan noensinne føre fram dersom det revolusjonære parti fører massene på villspor. For å være visse på at vår revolusjon ubetinget vinner seier og ikke fører massene på villspor, må vi sørge for at vi fylker om oss våre sanne venner, slik at vi kan rette slagene mot de virkelige fiender. For å kunne skille de sanne venner fra de virkelige fiender, må vi analysere de allmenne drag i klassenes økonomiske stilling i det kinesiske samfunn, og deres holdning til revolusjonen".

Analysere vi situasjonen i Norge i dag finner vi at den grunnleggende motsigelsen går mellom de som eier produksjonsmidlene og de som produserer, og de som ikke eier noen produksjonsmidler og som derfor er nødt til å selge arbeidskrafta si for å kunne leve. Utviklinga i kapitalismen har ført til at flere og flere av produksjonsmidlene samles på færre og færre hender. (Vi opplever stadig sammensmeltinger - fusjoner kalles det - av bank- og industrikapital til svære monopoler med økende politisk makt.) Samtidig blir større og større deler av folket underkasta lønsslaveriets åk. De to klassene, utbyttere og utbyttede står i innbyrdes kamp, arbeidskjøperene vil sjøl sagt prøve å presse utgiftene sine til arbeidskrafta mest mulig ned.

De prøver ikke bare å presse lønningene nedover ved hjelp av arbeiderfiendtlige lønningssystemer i dag, de kommer også med tiltak som strukturrasjonalisering, omskolering osv. Arbeiderklassen vil sjøl sagt kjempe imot disse forsøkene.

Men samtidig er de to klassene avhengig av og betinger hverandre: Arbeideren er bare arbeider så lenge han får arbeid hos en kapitalist, kapitalisten er bare kapitalist så lenge han kan øke kapitalen sin ved å utbytte arbeidere. Det er jo nettopp arbeideren som ved sitt arbeid legger grunnlaget for kapitalistenes profitt. Arbeideren får ikke lønn som tilsvarende hele verdien han skaper med sitt arbeid, resten, merverdien, stikker kapitalisten i sin egen lomme.

Det er dette som er bakgrunnen når vi sier at det er arbeiderklassen som alltid under alle omstendigheter vil stå i klare motsetning til kapitalen og borgerskapet.

Men etterhvert som krisa i kapitalismen utvikler seg, og monopolkapitalen blir nødt til å gripe til stadig hardere tiltak for å overvinne vanskelighetene og sikre profitten, kommer stadig større deler av folket i motsetning til monopolkapitalen. Som vi sjøl har sett gjelder dette også flertallet av studentene, sjøl om de på mange måter står i samme stilling som småborgerskapet: De har objektiv interesse av revolusjonen, men lar seg lett lure av borgerlig ideologi og vakler fram og tilbake.

STUDENTENES KAMP MÅ UNDERORDNES ARBEIDERKLASSENS KAMP

Marx påpekte: "Av alle klasser som står mot borgerskapet, er det bare proletariatet som er den virkelig revolusjonære klasse".

Det er først når arbeiderklassen har gått i spissen at de andre delene av folket kan slutte seg til. Det er også bare arbeiderklassen som er i stand til å sette virkelig makt og styrke bak krava sine. Kapitalistene skremmes mye mer av at 5000 arbeidere streiker i Nord-Kiruna, enn av alle de streiker og demonstrasjoner studentene har satt i verk. Det samme gjelder momsens og den økonomiske innstramminga hos oss: Vi kan ikke vinne fram om vi ikke innser at den kampen vi fører er en del av den kampen som hele folket, under ledelse av arbeiderklassen, fører for å knuse kapitalismen, styrte borgerskapet og innføre sosialismen. Arbeiderklassens seier vil bli en seier for hele folket.

Opp gjennom historia har det ene systemet for utbytting avløst det andre: Slavesamfunnet blei erstatta av føydalismen, føydalismen blei erstatta av kapitalismen, der utbyttinga tar form av lønnsarbeid. Mens alle tidligere klasser som vokste fram og tok herredømmet erstattet det gamle utbyttingssystemet med et nytt, er arbeiderklassen den klassen som avskaffer all utbytting.

Marx og Engels skreiv i det kommunistiske manifest: "Alle tidligere klasser som kjempet til seg makten, søkte å sikre den livsstilling de allerede hadde vunnet, ved å underlegge hele samfunnet sine vilkår for ervervsmåte. Proletarene kan bare erobre de samfunnsmessige produktivkrefter ved å avskaffe sin egen forutgående tilegnelsesmåte og dermed avskaffe hele denne tilegnelsesmåten. Proletarene har intet eget å bevare, deres oppgaver er å tilintetgjøre alle tidligere privatgarantier og all privatforsikring".

Hele folket har altså interesse av arbeiderklassens kamp. Dermed blir det klart at studentenes kamp må underordnes arbeiderklassens kamp, også når det gjelder den dagsaktuelle økonomiske kampen. Hvem andre enn arbeiderne er det som f. eks. har gitt aksjonene mot momsens hitil tyngde?

Men denne tyngden i seg sjøl er ikke nok. Kampen vil ikke lykkes om ikke arbeiderklassen skaper seg sitt eget revolusjonære parti som kan lede arbeiderklassens og hele folkets kamp. Som når det gjaldt vekttalssaka gjelder det å være forberedt og forstå hvor og hvorfor monopolkapitalen setter inn angrepa. Partiet må kunne analysere situasjonen riktig, ut fra en riktig teori, og kunne bringe denne teorien og politikken ut til hele klassen og folket slik at massene sjøl kan forstå hvorfor angrepa kommer og hvor det lønner seg å ta kampen opp. Partiet må kunne knytte til seg og forene ikke bare hele arbeiderklassen, men alle deler av folket som kjemper mot kapitalen og borgerskapet.

Formann Mao summerer opp erfaringene slik: "Et vel disiplinert parti, væpnet med marxismen-leninismens teori, som nytter selvkritikkens metode og er bundet sammen med folkets masser, en hær som ledes av dette partiet, en enhetsfront av alle revolusjonære klasser og alle revolusjonære grupper under ledelse av dette partiet - det er de tre viktigste våpnene vi har brukt til å slå fienden med!"

"Hva kan tjene som kriterium for at et ungt menneske er en revolusjonær? Hvilken målestokk skal en bruke når det gjelder et slikt ungt menneske? Det fins bare ett kriterium, nemlig om han er villig til eller ikke villig til å smelte sammen med arbeiderne og bønderne brede masser og om han gjør det i praksis. Hvis han er villig til å gjøre dette og også faktisk gjør det, da er han en revolusjonær; hvis ikke, er han en ikke-revolusjonær eller en kontra-revolusjonær. Hvis han i dag vil slutte lag med arbeider- og bonde-massene, så er han i dag en revolusjonær. Men hvis han i morgen ikke vil gjøre dette, eller går inn for å undertrykke det jevne folk, da er han allerede blitt en ikke-revolusjonær eller en kontrarevolusjonær".

Mao Tsetung

Fra: "Utviklingsretningen for ungdomsbevegelsen" (4. mai 1939).

SOLIDARITET MED LKAB-ARBEIDERNE!

BEKJEMP MONOPOLKAPITALEN!

AVVIS KLASSESAMARBEIDET!

SEIER FOR LKAB-ARBEIDERNE - OGSÅ EN SEIER FOR NORSKE ARBEIDERE!

SEND STREIKEBIDRAGENE TIL STRIKEKAMPFONDET FOR LKAB-ARBEIDERNE,

postgirokonto 65 3 60, Kiruna, SVERIGE

LES

Studenterna och den socialistiska revolutionen

UTGITT AV KOMMUNISTISKA FÖRBUNDET (MARXIST-LENINISTERNA)

FÅS KJÖPT HOS SUF(ML)-STUD

SEIER FOR RØD FRONT

For første gang i historien har Det Norske Studentersamfund fått et revolusjonært styre - dvs. et styre som aktivt vil trekke DNS's apparat og ressurser med på arbeidernes side i klassekampen.

Progressive studenter med RØD FRONT i spissen førte en seierrik politisk kamp i høstsemesteret, og viste i praksis at de tok arbeiderklassens klassestandpunkt gjennom ulike framstøt i Samfundet: Støtteresolusjonen til det palestinske folks kamp, støtteresolusjonen til alle som vil hindre at fascistfilmen Green Berets blir satt opp, vedtaket om økonomisk støtte til Faglig Studentfronts kamp mot Ottosenkomiteen, vedtaket om økonomisk støtte til fellesaksjonen mellom arbeidere og studenter mot all moms osv.

Hovedlinja i RØD FRONTs arbeid ved siden av dette gikk ut på å påvise statens klassekarakter. Synet på staten har i lange tider vært et vannskille i arbeiderbevegelsen, mellom de revolusjonære som har påpekt statens entydige klassekarakter og nødvendigheten av en revolusjon, på den ene sida og revisjonister/reformister med et langt mer "nyansert" syn på den samme staten på den andre.

Det ble en viktig oppgave å avsløre de tåkeleggende teoriene fra SF-erne om statens "nesten-klassekarakter". Utfra dette synet på staten har de avledet det strategiske begrepet "slingringsmonn", hvilket må bety noe sånt som at staten "slingrer" og mellom hver slingring gjelder det så å lure inn små reformer, slik at man tilslutt får sosialisme.

Dette ble brukt som politisk plattform for de "sosialistiske" fronten, og var et ypperlig uttrykk for den småborgerlige "sosialismen" som egentlig var grunnlaget for fronten. Denne fronten var egentlig en anti-marxist-leninistisk front, som gjennom hele høstsemesteret ble vist i praksis:

- dolkestøtet mot Solkom, som egentlig var en "grenseoppgang mot SUF".
- motstanden mot karakteristikkene av den den russiske sosialimperialismen
- den primitive antikommunistiske hetsen mot RØD FRONT, "nystalinistene" og "Stalingruppa på Blindern".

De progressive studentene gjennomskua denne "sosialismen", og støttet RØD FRONT ved valget, SF-pampene og deres haleheng isolerte seg.

RØD FRONTs seier var et uttrykk for det revolusjonære oppsvinget blant studentene og et uttrykk for enheten arbeidere/studentene i kampen mot monopolkapitalen i Norge.

Denne seieren betydde et nederlag for revisjonister og opportunistene, og uttrykte i det minste en foreløpig stagnasjon blant de reaksjonære. Men i denne sammenheng må vi lære av formann Mao Tsetung: "Nettopp fordi vi har vunnet seier må vi aldri slippe av i vår årvåkenhet mot de rasende hevnkomplottene som imperialistene og deres bandhunder vil sette i sving. Den som slapper av i årvåkenhet, vil avvepne seg selv politisk og havne i en passiv stilling."

De revolusjonæres seier i DNS er sjølsagt en seier med begrenset betydning, men i den grad arbeidet her tjener arbeiderklassens kamp, skal vi vokte oss for de reaksjonæres hevnkomplottet, og være forberedt på kamp. "Lettkjøpte seier på grunnlag av rene hell - uten hard og forbitret kamp, uten svette og blod," kan vi ikke regne med, derfor er det viktig at alle progressive studenter støtter aktivt opp om RØD FRONT også dette semesteret.

Det revolusjonære arbeidet i DNS vil i dette semesteret få to sider. På den ene sida må RØD FRONT styret lede DNS politisk etter de retningslinjer, paroler og program som ble lagt fram i høstsemesteret. Dette innebærer at en må støtte kampen mot monopolkapitalen som både arbeidere og studenter vil føre i vår. Det gjelder lønnsoppgjøret for arbeidsfolk, og moms og Ottosenkomiteen for studentene. Det tekniske og administrative apparat DNS rår over skal nytties i denne kampen. Dessuten skal en gjennom møteprogrammet bidra med erfaring fra klassekamp og frigjøringskamp, avsløre opportunistene og klassesamarbeid.

Den andre sida i arbeidet, vil et nytt RØD FRONT kandidat styre måtte ta seg av. Kampen mot de reaksjonære og de småborgerlige "sosialister" må organiseres, og en ny RØD FRONT med en revolusjonær plattform, vil ta seg av dette. Hvordan kampen vil utvikle seg i vårsemesteret vet vi ikke, men formann Mao Tsetung lærer oss i "Om den langvarige krig":

Styrkeoverlegenhet uten kampberedskap er ingen virkelig overlegenhet, og betyr samtidig at initiativet mangler. Hvis troppeenheter som er motstanderen underlegen i styrke men som er kampberedt, forstår den sannhet fullt ut, kan de ved mange høve påføre motstanderen overraskende slag og faktisk slå en overlegen motstander."

To artikler
MOT REVISJONISMEN Kr.2,-
Utgitt av SUF(m-1)

MATERIALE TIL
SPØRSMÅLET OM
STALIN
Artikler av og om Stalin

Pris: kr.2,- Utgitt av:
Sosialistisk Ungdomsforbund(m-1)

kan bestilles fra

SOSIALISTISK OPPLYSNINGSRÅD
Observatoriegata 12, Oslo 2.

Politisk og økonomisk kamp

Forts. fra første side

framtid. Denne oppfatningen er helt uriktig. Alle sosialdemokrater er enige om at det er nødvendig å organisere arbeiderklassens økonomiske kamp, at det er nødvendig å drive agitasjon blant arbeiderne på dette grunnlag, dvs. å hjelpe arbeiderne i deres daglige kamp mot arbeidskjøperne, gjøre dem oppmerksom på alle former og tilfelle av overgrep og på denne måten forklare organisasjonens nødvendighet for dem. Men, å glemme den politiske for den økonomiske kampens skyld ville bety å oppgi det internasjonale sosialdemokratis hovedgrunnsetning, det vil bety å glemme det som hele arbeiderbevegelsens historie lærer. Innbitte tilhengere av borgerskapet og regjeringen som tjener borgerskapet, har mer enn en gang til og med forsøkt å organisere rent økonomiske arbeiderforeninger og dermed dra arbeiderne bort fra "politikken", fra sosialismen".

Dette skreiv Lenin i 1899.

Vi ser at også våre dagens borgere forsøker å lede arbeiderklassen og den progressive studentrørsla på avveier ved ensidig økonomisk prat. Pampene i Studenttinget snakka bare om kompensasjon, Arbeiderpartiet bare om 15% moms.

Progressive studenter vil ikke la seg avlede av dette ensidige preiket om kompensasjon. Det er ikke nok å si at arbeiderne og studentene har felles interesser i kampen for å forbedre sin økonomiske stilling etter momsen. De har en felles interesse i kampen for å avskaffe det borgerlige diktaturet og opprette sosialismen gjennom proletariats diktatur.

Det store flertall av studentene består av folk fra arbeiderklassen, småborgerskapet og embedsstanden. Universitetsutdanna gjennomgår i dag en markert proletarisering, en klassemessig degradering. Flertallet av studentene vil ende som lønnsarbeidere og vil dermed ha felles interesse med arbeiderklassen i kampen mot utbyttinga og den borgerlige undertrykkelsen.

Derfor må vi sette den økonomiske kamper i et politisk perspektiv og la den økonomiske kampen bli en del av den politiske kampen, kampen for proletariats diktatur.

Slå tilbake monopolkapitalens framstøt

Forts. fra første side

Kampen for å opprettholde kjøpekrafta på lånene er for øyeblikket den viktigste oppgaven siden det er her staten gjennom lånekassa i dag setter inn nye angrep. Men kampen må også utvides til å gjelde opprettholdelse av studentenes levestandard sett i forhold til produksjonsøkninga. Parola i dag må være:

FULL KOMPENSASJON FOR MOMS OG »VANLIG» PRISSTIGNING!

Momsen og prisstigninga er våpen som monopolkapitalen bruker mot hele folket. Dette skaper grunnlag for felles kamp fra arbeidere og studenters side. Det er derfor viktig å understreke at vår kamp for kompensasjoner bare er en liten del av kampen for å slå monopolkapitalens angrep tilbake. Den viktigste delen av denne kampen er lønnsoppgjøret til våren.

Noen vil kanskje prøve å framstille det som om krav om kompensasjon for moms og prisstigning representerer ei kuvending fra vår side - et slags "alternativ" for

ensidig å forsvare studentenes interesser. Dette er ikke riktig. Kampen mot moms er ikke det samme før som etter at momsen er innført.

Før momsen var innført, var det riktig (som vi gjorde) å legge hovedvekt på parola NEI TIL ALL MOMS. Det var riktig å underordne studentenes særinteresser under en solidarisk kamp sammen med arbeidsfolk mot dette nye angrepet fra monopolkapitalens side.

Derimot var det galt - slik ST-pampene gjorde det - å kreve "særkompensasjoner" for studentene uten å ta avstand fra moms-systemet generelt. Dette var et forræderi mot arbeidsfolk og representerte et dolkestøt i ryggen på arbeidere og studenters felles front mot all moms. Det var et smålig forsøk på å splitte fronten for å snike til seg en liten bit av kaka i stedet for å føre samlet kamp.

Når momsen nå er blitt gjennomført er situasjonen en annen. Parola NEI TIL ALL MOMS er like riktig nå som før, og den enhetlige politiske kampen mot moms vil og må fortsette. Men når momsen i dag er innført er det en annen kampform som vil bli mer avgjørende: Kampen for full kompensasjon. Sett fra monopolkapitalens synspunkt er hovedpoenget ved momsen nettopp at folk ikke skal få kompensasjon. Dersom de får det er momsen uten verdi for monopolkapitalen.

Derfor er kampen for full kompensasjon for momsen i dag faktisk det viktigste kampmidlet mot momsen sjøl. Denne kampen må nødvendigvis føres på mange fronter og på ulike vis, men den er likevel den samme kampen. Aksjonene mot all moms i fjor viste tydelig et livskraftig interessefelleskap mellom studentene og arbeiderklassen. Det var grunnlag for enhetlig kamp. Denne enheten må ikke i dag gå tapt sjøl om kampen dels føres på ulike fronter. En viktig oppgave til våren blir f.eks. å støtte arbeidsfolks kamp for et skikkelig lønnsoppgjør. Derfor må parola ikke bare være for kompensasjoner. Den må også være:

SAMLA FRONT MOT MONOPOLKAPITALENS ANGREP!

Det er viktig å understreke at det å kjempe mot lånekassas forverring ikke betyr å slappa av i kampen mot Ottosenkomiteen. Lånekassa er det viktigste maktmidlet staten bruker til å presse Ottosen-tiltaka gjennom. Lånekassa er et mye bedre redskap for borgerskapet enn direkte utkastning fra universitetet er det. Lånekassa har nemlig den fordel at den er selektiv - økonomisk selektiv. Dens avslag på lån rammer bare dem som trenger lån, -dvs. studentene med proletær bakgrunn.

Dessuten har Lånekassa den fordel at den kan stramme inn uten at det oppdages så lett. Forverringa behøver ikke manifestere seg gjennom åpenlyse endringer i organiseringa av virksomheten på universitetet. Den opptrer bare i små endringer i stensilerte "retningslinjer" på kontorene på Økern.

Kampen mot momsen, mot Lånekassas tilstramning og mot Ottosenkomiteen er faglig kamp. Den faglige kampen kan slå angrep fra folkets fiender tilbake, og kan, til sine tider, også føre til at folket vinner seire og bedrer sine forhold. Men den faglige kampen kan aldri avskaffe angrepene mot folket for godt fordi den ikke berører årsaken til disse angrepene. Et særkjenne-tekn ved det kapitalistiske systemet er at det med jamne mellomrom oppstår kriser som ikke kan løses innaf systemet. I stedet søker kapitalistklassen alltid å velte følgene av krisa over på folket - den setter i gang storstilte angrep for å redusere folkets levestandard og presse mer arbeid ut av arbeiderklassen uten vederlag.

I denne forstand er det klar sammenheng mellom tiltak som moms, Ottosenkomiteen og Lånekassas framstøt. Momsen skal styrke egenkapitalen i norske bedrifter slik at monopolkapitalen får råd til å iverksette strukturrasjonalisering for å komme over krisa. Ottosenkomiteen skal sørge for at universitetene skaffer nok akademisk arbeidskraft til å fylle det sterkt økte behovet som strukturrasjonaliseringa skaper. Lånekassas tiltak skal sørge for at statens utgifter til dette ikke blir "for store". Vi ser at moms, Ottosenkomiteen og Lånekassas tiltak alle sammen er utpregede krisetiltak. Nye slike angrep mot folket vil alltid foregå, og har alltid foregått under kapitalismen, -kapitalismen er sjølve årsaka til dem. Derfor får den faglige kampen først perspektiv -blir annet enn en kamp mot møllevingene - når den kryttes sammen med den politiske kampen, med kampen for sosialismen. Studenter som ønsker å ta del i denne kampen trenger å væpne seg med arbeiderklassens teori, - med marxismen-leninismen, Mao Tsetungs tenkning.

For at studentenes kamp skal bli en del av hele folkets kamp, må den bygges på arbeiderklassens historiske erfaring. Denne lærer oss at borgerskapets diktatur bare kan avskaffes ved at arbeiderklassen gjennom revolusjon oppretter og befester proletariats diktatur. Men den lærer oss også at forutsetninga for at kampen skal lykkes er at arbeiderklassen ledes av et revolusjonært, kommunistisk parti. Derfor er bygginga av et slikt parti et nødvendig første skritt på vegen til å vinne en endelig seier.

FRAM FOR DET KOMMUNISTISKE PARTIET!

Om et operasjonelt planleggingsverktøy eller KJØTTKVERNA PÅ SV

"Uten forberedelse i nødvendig og fullstendig grad for å kunne slå tilbake de "felttog" som motstanderen setter i verk etter en plan, ville vi uvegerlig bli tvunget over i stillingen som den passive part. Når vi må ta opp kampen over hals og hode uten forberedelse, da kan det ikke være til stede noen tillit til at en vil vinne seier. Derfor er det helt ufrakommelig at vi forbereder et motfelttog samtidig med at motstanderen forbereder et "felttog". Det er naivt og latterlig når det gjøres innvendinger mot slik forberedelse innenfor våre rekke - innvendinger som har bredt seg blandt oss".

Mao Tsetung, Strategiske spørsmål i Kinas revolusjonære krig, bind 1 - s.221, Verker i Utvalg, norsk utgave.

I sitatet ovenfor understreker Formann Mao betydningen av gode forberedelser til forsvar mot fiendens angrep for at en skal unngå å miste initiativet i kampen og sikre seg mot nederlag. Ottosenkomiteens angrep for å strukturrasjonalisere universitetet er typisk preget av at det er et angrep som består av en lang rekke større og mindre felttog. (Vektallforslaget, Cand. Polit., Pedagogikk, Historie Grunnfag osv.). En del av disse felttogene har ført fram, en del har blitt slått tilbake av progressive studenter.

Hovedoppgava for progressive studenter er alltid å bekjempe det felttoget fra fienden som til enhver tid er det viktigste. Samtidig er det uhyre viktig å forberede seg på å møte neste angrep. Hovedoppgava i dag er kamp mot det angrep mot studentenes levestandard som staten gjennom Lånekassa setter i verk ved ikke å gi kompensasjon for moms og "vanlig" pristigning. Samtidig er det nødvendig å ruste seg til neste skritt i kampen. Denne artikkelen er ment å peke på ett sannsynlig framtidig felttog mot studentene.

På vei ut ...

Vi leser ikke VG så grundig som tidligere rektor Vogt leser "OPPBRUDD", så derfor er vi litt seint ute med å sakse fra hans avskjedsintervju:

"Rektor Vogt var i de unge år medlem av Mot Dag-bevegelsen, men ser nå med sterkt kritiske øyne til dagens radikale.

- Har De lest Oppbrudd, organ for SUF(m-l)-stud.? Hvis ikke bør De skaffe Dem et nummer. De finner sikkert et nede i Frederikke. Hver gang jeg leser bladet blir jeg like betenkt og nedslått. Denne ekstreme gruppe er heldigvis nå på vei ut ved vårt Universitet. - Oppbrudd representerer som organ nærmest et demokratisk frihets- og ansvarsbrudd. De meninger bladet hevder har i stor grad distansert seg fra samfunnet og som utenfor Universitetet blir møtt med mistro og manglende forståelse. I dette forhold kan man tolke at vi lever i et sunt samfunn".

Visdomsord fra en politisk retning på vei ut ved vårt universitet. Vi blir.

U-bøker om Norge og den 2. verdenskrig:

Mellom nøytrale og allierte

U-bok nr. 91 - 300 sider. Kr. 15,00

1940 - Fra nøytral til okkupert

U-bok nr. 100 - 467 sider. Kr. 18,00

UNIVERSITETSBOKHANDELEN

BLINDERN - SENTRUM - AS

OTTOSEN MED NY VRI

Ottosen og statens framstøt for å sette Ottosenkomiteens innstillinger ut i livet har oftest tatt form av "lure" reformforslag, "studentvennlige, tekniske forbedringer" osv. Denne versjonen av Ottosenangrep er i den siste tida blitt temmelig grundig avslørt av progressive studenter. Illustrerende er den kompakte motstanden mot forslaget om vektall på HF, en motstand som førte til at angrepet i første omgang ble slått tilbake.

Derfor er det ikke underlig at staten ser seg om etter andre og "lurere" våpen i kampen mot studentene. Siste skrik ser ut til å være å kalle det "planlegging". Et av de første tegn ser vi i opprettelsen 24/4-69 av en "komite til å utrede utbyggingsplaner" for de samfunnsvitenskapelige fag". Denne komiteen er kjent under flere nokså intetsigende navn som "Meinich-komiteen" (etter formannen), "Krisekomiteen på SV" osv. (Vi kunne tenke oss å foreslå "kjøttkvernkomiteen". - Man putter inn i kverna et høvelig antall studenter, lærere, romkapasitet og kapital, og får ut et optimalt antall ekle småkurs med vektall: P1, P2, S6, S7, S8, S9, ST3, M3, 14 osv.).

»PLANLEGGINGSLINJA»

For å gi leserne et lite bilde av hva denne "planleggingskomiteen" sysler med for aktiviteter siterer vi et brev fra professor Arne Martin Klausen til komiteen. (Denne hyggelige vesle saken kaller forfatteren en "Skisse til en nyansert beskrivelse av forholdet mellom undervisningstilbud og studentmasse"):

"For en skikkelig planlegging av Universitetets fremtid må man komme frem til mer nyanserte modeller for det tallmessige forhold mellom lærer/student.

Et første skritt blir at man bestemmer seg for en øvre og nedre grense for det antall timer en student bør anvende pr. uke på forelesning/seminar/kollokvium. Her vil man få variasjon med hensyn til undervisningsform. Kollokvie- og seminarformer kan fylle mer av uken enn kateterforelesninger. Undervisningstilbudets størrelse er også avhengig av den grad av valgfrihet man er villig til å gi studentene.

En analyse av gjeldende studieplaner vil kunne vise hvor mye undervisning som må gis og hvor stor andel av undervisningen som faller på de ulike presentasjonsformer. Presentasjonsformene vil også variere med hensyn til egenskaper ved lærerstaben.

Det tredje man må søke å kvantifisere er den optimale størrelse på de grupper som skal delta i de ulike presentasjonsformer.

Med utgangspunkt i disse variabler kan man ta det nåværende studenttall i de ulike fag, og regne ut hva en ideallmodell ville kreve av lærerkvantum og lærerstabskomposisjon. Omregnet i stillinger vil man nemlig også måtte fordele uketimen på en måte som tar hensyn til at lærerstaben alltid vil måtte være differensiert med hensyn på kvalifikasjoner og undervisningsplikt.

Pedagogisk Forskningsinstitutt burde være den mest nærliggende institusjonen til å omforme denne skisse til et operasjonelt planleggingsverktøy, ev. i samarbeid med økonomene." (Vår utheving).

Hva betyr disse formuleringene? Det er verdt å merke seg formuleringa om at det bør settes en øvre og nedre "grense" for det antall timer en student bør anvende pr. uke" på de ulike undervisningsformene. Videre bør en (etter Klausens mening), søke å bestemme hvor meget undervisning som bør foregå etter de ulike undervisningsformer (forelesning/seminar/kollokvier). Dette betyr (oversatt til vanlig folkemål), at en skal undersøke hvor

meget undervisning i form av kollokvier og seminar som kan veltes over på eldre studenter og dermed gjøres billigere. For å skape "optimalt" effektive studier snakker en om størrelsen på gruppene og om graden av valgfrihet for studentene.

Klausens problemstilling går ut på å oppfatte studenttallet som en fast faktor som må legges til grunn ved vurdering av behovet for penger og lærerkrefter. Dette er sannsynligvis en slags riktig vurdering: I dagens situasjon som er preget av monopolkapitalens eksplosivt voksende behov for akademisk arbeidskraft er det lite trolig at staten vil tillate at krisa på universitetet løses ved lukking eller andre former for nedskjæring av studenttallet.

For å presse gjennom Ottosenkomiteens linje på universitetene bruker staten i dag en taktikk overfor lærerne som minner om gulrota og eselet. Staten utnytter den feilaktige forestilling hos enkelte lærere at det er statens manglende kunnskap om forholda ved instituttene som er årsaken til lærernes og studentenes problemer. Etter denne oppfatninga skulle planlegging i komiteer gi instituttene flere stillinger og større bevilgninger. I virkeligheten vil staten nytte resultatet av planlegginga til innstramminger på universitetet og nye Ottosenframstøt. Hvis lærerne sørger for litt "lur planlegging" og sørger for å få studiene inn i mer "fast organiserte former" slik at "ressurstapet" begrenses og "kapasitetsnyttinga" blir maksimal - så vanker det straks mer penger til å gjøre det hele mer effektivt osv... Det er i dette lys at snakket om "ideallmodell" må sees.

Klausens "operasjonelle planleggingsverktøy" blir med dette ikke noen helt uskyldig foreteelse. Det blir et effektivt planleggingsverktøy for Ottosenkomiteens gjennomføring og et hardhendt pressmiddel overfor lærerne for å få innstillingene gjennom. Klausens "modell" er i virkeligheten et "verktøy" som effektivt kan anvendes av staten mot lærerne og studentene. Det løser ikke, men forverrer lærernes problemer i dag.

»AVSKREKKINGSLINJA»

En annen feilaktig måte å søke å løse lærernes problemer på lanseres av professor Jan Smedslund i et skriv til komiteen. Smedslund vil stille to spørsmål til instituttene som han "anser....som grunnleggende for det øvrige utredningsarbeidet". Formuleringa av spørsmålene gir lite rom for tvil med hensyn til hva som er Smedslunds mening:

"1. Finnes det en optimal størrelse for et institutt? Ut fra bl.a. hensyn til at den administrative belastningen på den enkelte lærer øker med økende personale, og at store miljøer har en tendens til å spaltes opp, kan det komme på tale å sette et "tak" når det gjelder videre utbygging. Er man villig til å sette et slikt "tak" eller er man innstilt på en i prinsippet ubegrenset ekspansjon?

2. Er det rimelig å søke å påvirke tilstrømningen av studenter (og dermed prognosene) f.eks. ved å ta inn i studiehandboka og andre publikasjoner som når gymnasiaster og forberedende prøvestudenter: a) oversikter over nåværende faktiske studietider medregnet ventetider p.g. a. kødannelse, manglende veiledning, m. m. og tallmessige oppgaver over hva dette innebærer i økte studielån. b) de faktiske forholdene m.h.t. lesesalsplasser, kollokvierom, kantinesteder, osv. Er man villig til å overveie slike informative tiltak eller er man innstilt på fortsatt bare å spre "positiv" informasjon?"

Litt enkelt sagt kan en si at spørsmål 1 går på om en er villig til å stenge studenter ute og spørsmål 2 om en vil prøve å skremme dem bort. Forskjellen på Smedslund og Klausen går altså mye på at Smedslund ønsker å redusere studenttallet, mens Klausen gjennom "planlegging" som legger forholda til rette for nye Ottosenframstøt, håper på flere penger og stillinger som belønning.

Dette går klart fram av Ottosen II s.25: "I det hele tatt anser komiteen det for meget viktig at universitetene/høgskolene fortsetter arbeidet med å effektivisere studiegang, organisasjon og administrasjon. En mest mulig effektiv utnyttning av de offentlige midler vil skape grunnlag for at det gis større frihet i budsjett-disponeringen og økte bevilgninger. Samtidig er en slik frihet og slike økte bevilgninger en av forutsetningene for at effektiviseringsiltakene kan settes i verk med tilfredsstillende virkning". Klarere kan det ikke sies.

Begge delene går egentlig ut på å søke å velte lærernes problemer over på studentene, men Smedslunds alternativ er trolig helt urealistisk.

Denne behandlinga av det operasjonaliserte planleggingsverktøyet er ikke endelig. Komiteen er ennå ikke kommet så langt i sitt arbeid. Men det lille som hittil har kommet fram viser at komiteen (i Klausens variant) representerer kanskje en litt ny vri på Ottosenkomiteen som det er viktig å være på vakt overfor.

Dette nye framstøtet bekrefter igjen marxist-leninistenes syn på Ottosenkomiteen: Den er ikke en isolert foreteelse som bare kan ta en form. Ottosenkomiteen er et utslag av den akutte økinga i monopolkapitalens behov for akademisk arbeidskraft som er oppstått i samband med krisa og strukturrasjonaliseringa. Derfor vil aldri monopolkapitalen gi seg i sine bestrebelser på å strukturrasjonalisere universitetene før årsakene til krisene er avskaffet og samfunnet er gjort sosialistisk.

STYRK ÅRVÅKENHETEN MOT
ALLE SLAGS OTTOSENFRAMSTØT.

AVSLØR OG BEKJEMP FORVERRINGA.

KJØP OG LES

RØDE GARDE

ORGAN FOR SOSIALISTISK
UNGDOMFORBUND
(MARXIST-LENINISTENE)

Abonnement tegnes ved å sende kr 7.00 til postgirokonto 20 60 68. Merk talongen "abonnement".

Gruppeabonnement (minst 5 stk.) kr 5.00 pr abonnement.

KLASSEKAMPEN

marxist-leninistisk arbeideravis

Abonnement bestilles fra: KLASSEKAMPEN, Tveita postkontor, Oslo 6, Postgiro 20 66 99

Årsabonnement koster kr.12,-
Halvårsabonnement koster kr. 6,-
Gruppeabonnement gir prisreduksjon.

oppbrudd

"Når ei avis er kommet vel igang, må den skjøttes samvittighetsfullt og bra. Dette har leserne like stort ansvar for som redaksjonen. Det er svært viktig at leserne sender inn forslag og skriver korte brev og artikler, som viser hva de liker og hva de ikke liker. Dette er den eneste måten man kan sikre avisas framgang."

Mao Tsetung.

OPPBRUDD utgis av Sosialistisk Ungdomsforbund (marxist-leninistene) i Studentlag. Adressen er postboks 115, Blindern, Oslo 3. Postgirokonto nr. 20 51 79.

Ansvarlig redaktør: Tor Stian Holte
Redaksjonen adresse: Postboks 115, Blindern, Oslo.

Årsabonnement på OPPBRUDD koster kr. 10,-. Abonnementspenger innbetales over postgirokonto nr. 20 41 88, og talongen merkes: "Abonnement OPPBRUDD".